

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΟΥΣΙΕΣ ΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΧΟΛΟΓΙΟΣ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΜΑ, οιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο Φρέντ ντε Περινώ έξιστορεί στο μιθιστόρημα από τη ίδιη του, δρύζοντας από τά παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός δρφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θειά του και τη γιαγιά του, στην έξοχη τους βίλλα, μιάρει για τη λεπτερή μή την δύναται τον περιέβαλλον, για τά μαθητικά του χρόνια στο κολλέγιο, για τή φύλα του με τὸν νεαρό Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κέντ, καὶ σταυράπει λέγοντας πώς μια μέρα τον κάλεσε διευθυντή του κολλεγίου για νά το ἀναγγελλεῖ πώς η γιαγιά του ήταν δρφωστή. Πράγματι, ή γιαγιά του πεθώνει καὶ σὲ λίγους μήνες την ἀσκολούθησε στὸν τάφο ἡ θειά του. 'Ο Φρέντ έμεινε μόνος στὸν κόμπο καὶ πήγε στὸν Παρίσι, όπου είχε σκόπια τὸν ἀσέλευτο του. 'Έκτοτε ντε Μαλεζέρ καὶ τὴ γυναίκα του Μαρία - Τερέζα. 'Η Μαρία - Τερέζα, μόλις τὸν ξανθεψετε, ἀρχίζει να τοὺς φέρεται μὲν περιέργεια καὶ προκλητικό τρόπο, πράγμα ποὺ κάνει νέον ν' ανησυχήσῃ καὶ νά ζητήσῃ ν' αποκαρκυνθῇ απὸ οὐδέτι, γιατὶ νοισθεὶ κι ὅ τισι ήταν ή ζευγός του τον τραβάθεις ἀκατανίκι. . .

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μερικά ἄμεινα κυλούσαν ἔπανω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δάσους, Κάθετο σόσσο διασταυρώνουμόν μ' ἔφηρες κοπέλεις, μὲ στολὴ ἀμάδνος, ποὺ κάλπαζαν στὸ πλάι τοῦ πατέρος τους. Καθώς μὲ προπερνούσσαν, μοὺ ἔρχισαν μιχ ματά. 'Αγνοοῦσαν πώς ή ματιές αὐτές ξυπνοῦσαν μέσα μου κάποιους πόνους, δὲν ἔρω ποιό αἰσθημα λόπτης για μιὰ ζωή που είχε ξεφύγει ἀπό τὸ προορισμό της.

Το ἀπόγευμα, ἐπισκεπτόμουν τὸ Παρίσι μὲ τὴν ἐπαγγελματικὴ περιέργεια ἐνὸς Ἀγγελού ποὺ πλήγτει. Περινόσα δύρες ὄλοκληρες μέσα στὶς γκυαλερίες τοῦ Λύσθρου, ποτισμένος ἀπὸ τὴν ὀπτικούραφο τὸν ἀριστογυμάτων του ποὺ σιγά-γιγά μοὺ ἀνέβαινε στὸ μαλά καὶ μεθύσιον. Μά καταλάβανα ἀμέωνας πώς ή συγκίνησις αὐτὴ ἥταν ἐπιφανειακή μόνον. 'Η ψυχὴ μου δὲν ἔγγιζόταν ἀπὸ αὐτῆς, δύως ἀπὸ τὰ θεάματα τῆς φύσεως ἢ ἀπὸ τὴν παρουσία προσωπικῶν αγωγμάνων.

"Ἐνα βράδιο, καθὼς είδα τυχαίως μιὰ ρεκλάμα στὴν δύπολια διαφημίζουσαν κάποια λουτρόπολης, κυριεύσασα ἀπὸ μιὰ ἔχαφη κή περιθύμια φυγῆς. Τῇ οὐράτη καὶ τὴν ἐπομένην, ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς τὴν μεγάλωσε μέσα μου. Τίποτε δὲν μ' ἐμπόδιζε νά φύγω. Μά, ἐπειτα ἀπὸ τότες ἀποτυχημένες προσπάθειες, είχα χάσει πελά τὴν ἐλπίδα τῆς διακεδεύσεως. Πού πά πήγαινα; ... 'Η εἰκόνα τοῦ Πλουτίου διαναγύρισε τότε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ δινείρου μου. Σὲ δύο δρες μποροῦσαν νά ξανθερεθῶ ἑκεῖ!... Τὶ μυστηριώδες δίως ποὺ είναι ἡ ίποκριτικὴ τῆς δινήσκησης... 'Εδιωξά ἀπ' ἡ φαντασία μου τὴ υστρητικὴ αὐτὴ εἰκόνα, λέγοντας: «'Οχι, δὲν είμαι πελά δίσιος νά μπω μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατοικία», ἐνῶ ἡ προγματικὴ μου σκέψη ἥταν: «'Αγαπῶ τὴν ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς μου καὶ φοβάσμαι τὴν θεραπεία της».

Διάλεξα, λοιπὸν γιατὶ νά πάω σὲ μιὰ λουτρόπολη τοῦ Βορρᾶ ἐλάχιστο κοσμική, στὴν δύπολια συχνάσσουν ἀνθρώποι τοῦ τόπου. Τὴν ήμέρα λοιπὸν ποὺ ἔκανα τὴν ἐκλογή μου, πήγα στὸ μέγαρο τῶν Μαλεζέρ, εὐτυχῆς γιατὶ είχα μιὰ δικαιολογία για νά μην ξαναπάντα ἀρκετό καιρὸν ὅ αυτό.

Βρήκα τὴν Μαρία-Τερέζα μόνη. Μὲ συγκίνηση μὲ τὴν θλιψιμένη στάτη της, τὴν ταπεινωμένη καὶ σχεδὸν φοιτιζμένη. Μιλήσαμε γιατὶ πρόγραμμα τὰ διδάσφορα. Τὶς τελευταῖες στιγμές τῆς ἐπισκέψεως μου, κυρίως στεκόμαστε δρθιοί κοντά στὴν πόρτα, τόλμησα καὶ τῆς είπα:

—Φέύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι...

—Ἐκεῖνη ἔγινε ἀμέσως καταχλωματική καὶ τὸ στόμα τῆς συνεπασθή, Εἶπε μόνο:

—Α!

Κι ἀμέως—τόσο ὑπέφερα βλέποντάς την νά ὑποφέρῃ — ἐσπευσα νά προσθέσω:

—Γιά λίγες ἔθδομάδες μόνο. Πάω

σὲ μιὰ λουτρόπολη...

Η Μαρία-Τερέζα κατώβωσε νά ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία τῆς καὶ μοὺ εἶπε:

—Σάς εύχομα κυλό ταξεδοῦ.

Καὶ, χωρὶς νά μού δώσῃ τὸ χέρι, μὲ χαιρέτησε μὲ τὸ κεφάλι καὶ ξαναγύρισε μέσα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἔψυχα.

... Η θεάσασα τοῦ Βορρᾶ δέν είναι μπλέ σάν τη Μεσόγειο, ούτε γλυκάνη σὰν τὸν ὄκεαν. Σετυλύγεται κάτω ἀπὸ τὸ βλέμμα, ἀπὸ τὴν ἀμύδρωτη πελὴν ὀκρυγιαλά δίσης τὸ βιολέ δρύζονται σὰν μιὰ δύπερτη πελὴν ἔκτασις ποὺ τὴν αὐλακώνων γκρίζες, μαύρες ή κίτρινες λουρίδες—κύματα νερού δικάθερτα πού κι' ὁ δάφνος τοὺς ἀκόμα δέν ἔχει καρπιά ἀσπράδα. Κι' ὁ ἥλιος ποὺ πέφετι ἀπάνω σ' αὐτή τη βάλασσα, εἰνε κι' ὁ δίσης λχώμασ σὰν δρύωστος στὴν ἀνάρρωσή του, τυλιγμένος πάντοτε ἀπὸ ἔνα πέπλο κατοχανῶν. Η θεάσασα τοῦ Βορρᾶ είναι θλιβερή κι' ἡ δύνης τῆς εἰνε θλιβερές σαν κι' αὐτή. Λίγη ἀλλικά χλόη φυτρώνει ἐδῶ κι' ἔκει, κιτρινισμένη ἀπὸ τὸ ἀλάτι καὶ τὸν ἄνεμο.

Οι πλάκα, στὸ Γαλλικὸν τῆς θεάσασσας τοῦ Βορρᾶ, συγχάνονται ἀπὸ τοὺς κατώκους τῆς περιοχῆς, θλιβεράσσους γαλήνιους, καθόλου διαχτικούς κι' ἐλάχιστας απαιτητικούς στὶς διασκεδάσεις τους. Μερικά καφενεία κι' ἔμπιπτο μέτριο καζίνο τῶν πάτανον.

«Να μήνα τώρα βρισκόμουν έκει κι' ἀπλέλαμβανα μέσα στὴ μονάδια τὴ φριχτὴ γλυκύτητα αὐτῆς τῆς θλιψεως. Μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἐνὸς δυποπότου, μεθούσε μαζύ της: Μὲ τὴν παραμικρή εὐκαρπία ἀφήνω τὸν εὔαστο μου σὲ ἀνάλευτα σὲ δάκρυα καὶ τὴν φυγὴ μου νά φωνάζῃ τὸν πόνο της. Είχα ἔτοι τὴν ἐντύπω τοῦ δέπου γούνας τοῦ Παρίσιος είχα κάνει μάρα ήρωϊκή πρᾶξι καὶ, θεωρώντας τὸν εὔαστο μου ἄξιο ἀνταμοιθῆς, ἐπέτρεψα στὰ δινείρα μου νά κάνουν τὸ ἐπικίνδυνο ταξεδί τῶν περασμάτων.

Θά τὸ ποτέψετε; Αύτος δημήτρας μοναδιές, κατά τὴ διάρκεια τοῦ δύποιου πέρασα μέρες δόλκληρες χωρὶς νά ἀλλάξω

ούτε μιὰ κουσέντα με κανένα πέρασμα σὲ πό γρηγορο ἀπὸ ἔνα δινεῖρο. Καὶ σήμερα ἀκόμα, δάν τὸν διαναθυμῆμα, ξαναδοκιμάζω ἀνασκοπήστας τὴν ἡδονική του πίκρα. 'Ο μήνας αὐτὸς πέρασε κι' μ' ἀφήνει λυκόμενό, τρεμάνειον, μὲ τὸ μωσῆλο δάσσειν καὶ τὸν καρδιά πονεμένη. Μά τουλάχιστον, δαναγάρωνται στὸ Παρίσιο, μὲ τὶς πρᾶτες μέρες τοῦ πεπτεμένου, νόμιζα πώς ἔχερα τὸ ὄνομα τῆς ἀρρώστειας μου καὶ, δάν τὸν σκεπτόμου τὴν Μαρία-Τερέζα, ἀν δέν θλεγει μέσα μου: «Τὴν ἀγαπῶ, θλεγο τούλαχιστον: «'Έχω δάνηκη μ' ἀγαπήσω», κι' μήνους ἀποφυσιμένος ν' ἀφήσα τὸν εὔαστο μου ν' ἀντηρῆ.

Σχεδόν μόλις ξαναγύρισα στὸ Παρίσιο, πήγα στὸ μέγαρο τῶν Μαλεζέρ. Η Μαρία-Τερέζα είγε βγῆ ἔνω καὶ βηῆκα μόνο τὸν "Έκτορα.

Τὰ πρώτα του λόγια, μόλις μὲ εἰδεῖς, ήταν:

—Θεέ μου, φτωχὸς μου παιδί, πῶς χλωμιάσεις κι' ἀδυνάτισεις; Μήπως είσαι δρρώστας;

—Η ἐκδηλώσεις τῆς στοργῆς τοῦ πρώτα τὸ πρωΐ, ἐπειτὶ διὰ μάνηστας ταρσομένων. Μρύ φαινέται σὲ δάνθανε στὴν καρδιά μου, κι' ήθελα νά τὸν συχωρέσω γιατὶ δάσης ὑπέρερα, ἐπειτὶ δεν ήθελα νά τὸν προδώσω.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, έπειτὶ διὰ μάνηστας ταρσομένων, Ἐλάσθι μιὰ ἐπιστολή, τὴν δόπιας την άναγνώρισα τὸ δρώμα. Ήταν ἀπὸ τὴν Γερέζα, κι' δι-

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ
Θλεβά μιὰ ἐπιστολή...

Ένος Έρωτευκένον

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ποια μού έγραψε πόσο λυπημένη γιατί δέν βρισκόταν χθες στό σπίτι της. Μέ παρακαλώσε νά πάω, τό βράδυ, νά τούς συναντήσω, αυτή και τό σύζυγό της στην όπερα. Θά παιξόταν ένα μόδιόραμα τους περιφόρμων συγχρόνου συνθέτου και θά έπανεψινούσαν σ' αυτό γιά πρώτη φορά «στερ» από πέντε χρόνια, κατά τά όποια είχε έξαφανιστή απ' τη σκηνή, μιά α- συγκριτική αιώδισ.

«Ελάτε, άνωτημένο μον παιδί, έγραψε τελειώνοντας την έπιστολή της Η Μαρία - Τερέζα. Τό μεγάλο σας πένθος πειά. Έλατε! Ο συνζηνός μου σας βρήκε άλλημένο και χλωμό. Ελύθε άγριωστος από μοναξιά. «Έχετε άπολυτη άνιγκη διασκεδάστωση».

Η έπιστολή αυτή με συγκίνηση με τό σπίτι και σάν μητοικό υφός της.

«Είμαι πραγματικά τρελός, σκέφτηκα, νά ξεφέυγω απ' αυτή την δάλιθινη στοργή που μ' αναζητάει...»

Κι' ούτε μιά στιγμή σκέφτηκα νά μη δεχτή την πρόσκληση.

Κατά της δύχωμιση τό βράδυ, κατέβαιναν από τό άμπελο μου πρόπος στην όπερα, με τό προσώπισμα διτί αυτή ή βραδιά θά ξπάτιζε σπουδαιοί ρόλο στη ζωή μου.

Σέ λίγες στιγμές βρισκόμουν μέσα στό θεωρείο τών Μαλέζερ, τη στιγμή άκριθώς πού ή δρυχόστρα άρχιζε νά παίζει. Καθιζένες στό πλάι της Μαρίας-Τερέζας, έρευνούσα τη σάλια με τό βλέμμα μου. Το Παρίσιο ήταν έκει, το δριστοκρατικό Παρίσι, τό πλούσιο Παρίσι, τό λαμπρό Παρίσι. Αδέτες ή γυναίκες με τό λαμπρό μπούστο, σπου τό διαμαντίσ πετούσαν πριοματικές λάμψεις, ήσαν γνωστές γιά την ωμορφία τους, για τό δυνατά τους, γιά τη λαμπτρά θέσι τών ουζύγων τους. Αύτοι οι κύριοι, που ή μαύρες τους σιλουέτες στίς όποιες έχεχωριζε σαν λευκή κηλήδο τό πλαστρόν, διαγραφότουσαν στό ζάρως τών θεωρείων, ήσαν μεγάλοι καλλιτέχναι, βασιλείς τού χρήματος, υπολείδαι πολιτικοί άνδρες... Πλάς νά περγράμα την έντωπο πού προκαλούσε σ' ένα διπέτρο παιδί σαν ένέαν, που δέν είχε δή ποτε γυνώ, ήσαν γυναικείο τράχηλο, αυτή ή τολμηρή έπιδειξις της γυναικείας ωμορφίας, αυτή ή δισύγκριτη λαμπρότητα, που μόνο στης παραστάσεις της παρισινής όπερας μπορεί νά θαντικρύσσει κανές.

Κοντά μου, έθελα πα μ' ένα τρόμαγμα της συστολής μου τό δλανούχο και χωρίς μανικιά κορδός τής Μαρίας-Τερέζας, που μονάχα δύκραφες από διαμάντια τό συγκρατεύσυναν στούς δώμους.

«Εμεινα μερικές στιγμές μέ τό λαμπό σφριγμένο, με τό μάτια δισταχτικά, σάν νυχτόποιλι μέσα στό φῶς. Εύτυχώς ή μουσική ήταν έκει γιά νά έξουδετερώση τή συγκίνηση μου, γιά νά δώση ένα ρυθμό στά καρδιοχύπτες μου: Κι' έπειτα, αυτή ή θραμματική έπανεμφάνιση τής έξοχης διοδού, αυτός δ τρέλλος ένθυμασιασμός τών θεατών, που στηκώθηκαν κι' δρχίσαν νά την έπευφημούν, ήταν μιά πραγματική διασκέδαση, με τή σημασία που δίνει διασκέδαση, κατά τά διαλέλματα, στής έρωτήσεις τών έξαδελφών μου.

Μπόρευα έτοι ν' άνακτησα κάπως τήν ψυχραιμία και ν' άπαντω χωρίς στενοχώρια, κατά τά διαλέλματα, στής έρωτήσεις τών έξαδελφών μου.

«Ο Έκτωρ, δηπως πάν-

τα δειγνύόταν γειτός φροντίς ε γιατί μένα κτή μέντας με τό ίδιο βλέμμα, τό γειτότα εύγνωμοσύνη κ. ένδικαφέρον, μέ τό δοποί μέ είχε κυττάσει και χθές.

«Η Μαρία-Τερέζα μιλούσε πόλυ λίγο, μά δέν έπαινε νά μέ παρακαλούθηση στά μάτια μου και στίς κινήσεις μου τήν έντυπωσι πού προκαλούσε σά μένα ή ώμορφά της. Κι' έγω, μέ τό αίμα μου άνευτασμένο στά μάγευσά μου, δονούμενος από μιά συγκίνηση πραγματικά μοναδική, ευχόμουν νά μήν τελειώση ποτέ αυτή ή ταραχή μου.

Στό τελευταίο διάλειμμα, δ κ. κ τέ Μαλέζερ έψυγε, άφηνοντάς μας στό βάθος τού θεωρείου, κυθισμένους σ' ένα καναπέ. Σαν νά μάπτει τή συστολή μου, ή Μαρία-Τερέζα είχε τυλίξει τούς δώμους της μ' ένα μικρό σάλι πού τούς μισοκάλυπτε. Τολμούσα τώρα νά την κυττάσω και σκεφτόμουν: «Πόσο είνε ωραία! Και μ' άγαπατε!...»

Ο κ. κ τέ Μαλέζερ άργούσε νή έπιστρεψην κι' ή τελευταία πράξης θάρρυσε σέ λίγο. «Εμείς τότε θελήσαμε νά έσαναγυρίσουμε στίς θέσεις μας.

Μά έξαφνα νοιώσαμε τόν ένα παιανέο από τόν δλόν: «Η δάκρη ποτέ τό σάλι τής έξαδελφής μου ήταν εγαντζώσει στό κουμπα τού μανικιού του φράκου μου.

Εμειστε τώρα όρθιοι κι' οι δύο μας... «Εκείστε χαμογελούσας κι' έγω, λίγο στενοχωρημένος, πρυσπαθούσας νά έξεμπλέων τό σάλι. «Επρεπε νά σκύφως πάνω από τη γυνινό δώμο της κι' ή συγκίνηση πού μού προκαλούσε απότ. έναντόν μέ τήν δημώνα μήπτως έπιστρεψέ σέ λίγυνος της, μπώνας μάς ίδον διπό τό σάλλα...

Κι' έξαφνα τότε ή Μαρία-Τερέζα, ή διποία μού γύριζε τή ράχη, έκανε μιά έλαφριά κίνηση. «Ο γυνινός δώμος της άγγιξε τά γείλη μου. «Η έπαφη αυτή μ' έκανε νά ριγήσω σύγκορυμα... Μά δέν ζήτησα νάποτρασήν τό σόμα μου... Ούτε πά πίσσα περιυσσότερο απάνω στήν έσανθη έπιστρεψά, πού μοσχοθελούσε λεπτά... Μά έμενα έκει σκυμμένος...

Και ούτε μιά στιγμή, τό σάλι έξεμπλέχηκε μόνο του... Τότε ή Μαρία-Τερέζα σήκωσε τό χέρι της και, έσαναγυρίζοντας πρός έμενα δέργα, τό πέρασε κάτω από τό χέλη μου σέ δόλι του τό μάκρος, δπό τόν δώμο ως την δίκρη τού νυχιού της... Κατόπιν, μού έρριξε ένα βλέμμα, στό δοποί έλαψε μένενος έρεω ποιά ικανοπόίησις, δημάκη δμως, δηπως μού φάνηκε, μέ κάποια σκληρότητα...

«Επειτα, έσαναγύρισα σε στή θέση της μπροστά στό θεωρείο...

Κι' έγω, άμιλητος ζητώς αυτή, τήν άκολουθησα...

«Η δάλιθινές σκηνές έρωτος δέν είχαν καθόλου λόγιασα...

Μέσα σ' αυτό τόν έρωτα πού έμελλα νά γίνη σέ λίγο τόσο βαρύς γιά μένα, μπορεί νά πά ποτέ από τή ήτη ή μόνη βραδιά, ή πραγματικά γλυκεία, ή μόνη πού άπλωσαν τήν εύτυχια τού σφάλματος

«Αναπολούσα σέ κάθε στιγμή, χωρίς νά κουράζωμαι, τά συναυτικήματα τού φιλήματος έκεινου, κι' ή φαντασία μου μού τά

Καθισμένος στό πλάι τής Μαρίας - Τερέζας, έρευνούσα τή σάλια με τό βλέμμα μου...

ξανάδινε.

Συγχρόνως, κύτταζε τή Μαρία-Τερέζα κρυφά. Ξανάθλεπε ποτέ λευκό της ώμο, το μπράτσο της, τό γυμνό τραχήλο και τό νετελικάτο και θελκτικό προφίλ της. Γά βλέμματάς μου πήγαιναν κατόπιν στη σιλουέττα του 'Εκτορος και τό δαντίκρυσμά του δεν μοι προκαλούσε κακιά τύψι—τόση γοητευτική τύφλωσης ύπάρχει στις πρώτες στιγμές των έρωτος. Δυστυχώς ή ευτυχώς, αυτές ή στιγμές είναι πολύ λιγες.

'Η αὐλαία τέλος έπεσε, σινάμεια σε μιά θύελλα χειροκροτημάτων κι' έπευθμιαν.

Καθώς σε λίγο κατεβαίναμε τά σκαλοπάτια τής μεγάλης σκάλας, ότι 'Έκτωρ μου είπε:

—Θά σε πάρουμε στό άμαξι μας, Φρέντ, και θα σε πάμε ώς το σπίτι σου.

'Έγινε δέσπικα κι' δέξιόντας μου μ' ανάγκασε νά καθήσω στό βάθος τού άμαξιού, πλάι στη γυναίκα του. "Έπεφτε μιά ψιλή βροχή κι' δόπλοι οι θεατές έτρεχαν νά τρυπουντον στ' άμάξια τους. Χρειαστήκαμε αρκετή ώρα για νά εκκινήσουμε και νά φτάσουμε στη γειτονική λεωφόρο. Οταν προσπεράσμε την πλατεία τού Καρρουσέλ, σκοτάδι απλώθηκε στό άμαξι, γιατί πήραμε ένα δρόμο χωρίς φώτα.

Τότε ένοιωσα νάκουμπατά άπων στό γαυτοφορεμένο χέρι μου ένα γυνών χέρι. Τά μακρά δάσκυλα σαύτο του χεριού έψαχαν μερικές στιγμές γύρω από τόν καρπό μου, ξεκούμπωνταν τό γάντι μου, τρύπωσαν άγαμεσα από τήν παλάμη μου και γάντια και δέν κουνήθηκαν πειά.

Άυτό το διακριτικό, τό έξαιρετικό χάδι βάσησε ώς τή στιγμή που τό άμαξι σταμάτησε μπρός στην πόρτα μου.

'Ανεβήκα στό σπίτι μου και πάλγιασσα σσο πιό γρήγορα μπορούσα, λαχταρώντας τή υκοτεινιά. Και μέ τά ματιά κλειούμενα, ευτυχής που δέν ένοιωθαν τόν υπό νά έρχεται, ευτυχής για τήν άπολυτη σιωπή που μάλισταν γύρω μου, άναπολούσα τά γεγονότα τής βραδυάς.

Δέν είχα καθόλου τύψεις, γιατί μου φαινόταν πώς δέν είχα κάνει κανένα κακό. Η γλύκα τών πρώτων χαδιών, που φαινόταν υάνταν γάντια, έξαιρετική για τίς δάσολες καρδιές; Τίποτε σέ έτι είχα κάνει, δέν άνακλινησε τόν άφρο τής άρδιας που κοιμόταν στό βάθος τής ψυχής μου.

Γιατί τάχα αύτά τά άθωα χάδια νά μήν είνε δύλις δέ έρωας;

V

Σάν άπο μιά χάρι — τήν τελευταία που μοι πιεραχώρησε ή μοιρά—ή γοητευτική τυρσαγή τής βραδυάς δέν διαλύθηκε κατά τή διάρκεια τού υπνου.

Τήν άλλη μέρα τό προϊ μού φαινόταν σάν νά μέ είχε πληριωμένη ένας νέος χυμός; Ένοιωθα μιά λαχτάρα νά δράσα, νά αναμιχθώ με τό πλήθος τών δάλλωνταν.

Μόλις σηκώθηκα, ντυθήκα και έκανα καθάλλου τόν ταχτικό μου περίπατο. 'Όταν έφτασα στό δάσος, προγευμάτισσα δρήσου μέσα στή τζαμωτή ταράτσα ένός κέντρου, ένων τά ματιά μου έπεφταν στή χλόη, που τό φινότυρο τής τόνιζε τό χρώμα, που δέ άνευμας του Σεπτεμβρίου τήν έκανε νά σαλεύη μπρός στά πόδια μου.

Τόνειρό μου πλεκόταν γύρω από τήν άναμνηση τής Μαρίας-Τερέζας.

Μά είμαι βέθαιος πώς έκεινη τή στιγμή δέν είχα καμμιό ένοχη σκέψη. "Αν μοι έλεγαν ότι σε λίγες δρες θά διέπραττα ένα σφάλμα ανεπανόρθωτο, θά σηκωνα αδιάφορα τους ώμους μου.

'Έκεινο τό προϊ μού φαινότουσαν πιό λαμπρές, πιό γελυτερές ή προκυμαίες τού Σηκουάνα και γιατί πρώτη φούρα ένοιωθη τήν καρδιά μου νά χτυπήσει για τό Παρίσι μ' αυτή τήν τρυφερή υγκίνηση που μοι έδιναν άλλοτε τή γαγπτήμένα μου μέρη.

Παρέτεινο τόν περιπάτο μου περισσότερη δύρα από τή συνθισμένη χωρις νά κουραστώ. Κάθε γωνιά τής δεντροστοιχίας, από τήν οποία περνούσα μού ήταν προσφιλής. Κι' ένοιωθα τήν καρδιά μου γεμάτη εγγύωμασύνη πρός τό θέρος...

Συγγίρια, έπειτα από τους περιπάτους μου, νά παίρνω ένων νιούς κι' έπειτα νά γεμιστήσω στή ταράτσα μου. Καθώς άποτελείνων τό γεύμα μου, χτύπησαν τό κουδούνι τής πόρτας. Σέ λίγο, ή υπήρχες μου ήρθε και μοι δινήγγειλε ότι ή κ. ντε Μαλέκερ μέ περίμενε στό σαλόνι.

Δέν άναποτηθήκα καθόλου μάν αυτή ή πρωνή έπισκεψις ήταν ή διχάσαται σε μιά σαλάτα στην οποία συμμετείχαν οι ίδιοι οι συνταξιούχοι της Εθνικής Αστυνομίας.

Σανάδινε.

Έτρεξα άμέως στό σαλόνι και τή βρήκα καθισμένη σε μιά πολυθρόνα, απέναντι στό παράθυρο. Μού έδωσε τό χέρι και μου είπε μέ φωτή που έτρεμε λίγο:

—Νά, Φρέντ, μά έπισκεψις που δέν τήν περίμενες...

—Οχι... τραύλισα. 'Έκανατε πολύ καλά ν' άνεβητε απάνω, καθώς περνούσατε από δώ.

—Νά, τό βρήκες... περήνιασα από δώ... έπευσε νά μοι άπαντηση. Είχα κάποια δυυλεία σ' αυτή τή συνοικία καί, γοητευμένη από την υμοριά τού καιρού, δέν είπα νά μοι έτσιμεσσού τό άμάξι... Προτίμησα νάρθη μέ τα πόδια. Και, μόλις έφτασα έδω, ένοιωσα τήν περιέργεια νά ξαναδώ τήν έπιπλωσι μου. Είνε λίγο έργο μου, ζέρετε.

"Έγγια τήν εύχαριστησα πάλι. 'Ανταλλάξαμε μερικές διάλφορες κουβέντες κι' ή κ. τη Μαλέζερ μου μίλησε για τό ταλέντο τής 'Ιταλίδος ασύδου πο είχαμε άκουσυν τό περασμένο βράδυ, καθώς και για τή βροχή που μας έπιασε, καθώς βγάνουμε από τήν σπέρα. Κι' ένοιωθα τή διάστροφη εύχαριστησα αστόν τών συνομιλιών μά τη διπλή σημασία, ή ποτέ, χωρίς νά λένε τίποτε για τής έρωτικές μας υκηνές, ξανάφερναν έν τούτοις διλή τήν σύναψησι τους.

Η Μαρία-Τερέζα είχε άνακτησε έντωμεταξύ δήλη τήν ψυχραμία. Σηκώθηκε σε μιά στιγμή και είπε :

—Θεέ μου! Τι ζέστη! Θά νόμιζε κανείς πώς έχουμε καλοκαΐρι.

Και μέ μιά χαριτωμένη κίνηση, έθυγαλε το καπέλο της και τό βέλο της καί τό έβαλε έπάνω στό γραφείο μου. 'Έπειτα δρχίσε νά έπιεωρη χαμογελώντας τό δωμάτιο, ήπου βρισκόμαστε.

Κατόπιν τήν άδηγησα και υπάλληλα διαμερίσματα. Μέσα στή σέρρα, είδε τό τραπέζι στρωμένο και τά έπιδρότια θήλια.

—Πάλι, μέ ρώτησε. Προγευμάτιες;

—Οχι, είχα τελειώσει, τής απάντησα.

Έκεινή χαμογέλασε και είπε :

—Αν τό ήξερα θάρχόμουν μισή ώρα προτήτερις για νά προγευμάτισα μαζύ σου...

Και, πάρινοντας μερικές φράσιες από μιά φρουτιέρα, δρχίσει νά τέλω μ' ένα θύσος άφηρμένο, μέ τα ματιά χαμένα στό πανόραμα τού πάρκου τού Λουξεμβούργου, πού μάλισταν κάταστα.

Έγγια τήν κύτταζα μέ τό στήθος φουσκωμένο από τή λατρεία τής ώμοφασής της.

—Επιτέλους, ή βασκανεία που μ' είχε απομακρύνει από τή αυτή, διαλύθηκε.

Τολμούσα νά τήν σήφην νά μ' άγαπα πά.

Διευθύνθηκε κατόπιν στό γραφείο μου, κάθησε στήν πολυθρόνα μου, μπροστά στό τραπέζι, μέ την ικανοποίηση, δρχίσα νά κυττάζῃ τούς τίτλους των.

—Πίσσο περίεργη θά σου φοινωμαί!

—Επίτευκτο μέ ρώτησε :

—Τί τό έκανες τή χθεσινό μου μπιλιέτο; Τό έσχισες;

—Οχι, τής άπαντησα. Κάπου τό έβαλα, μέσα σε κάποιο από τά βιβλία χωρίς δάλλο.

—Α! έκανε έκεινη δύσπιστα. Αν σου τό ζητούσα, θά σ' έφερνε σε στενόχωρη θέση; Θά μπορούσες νά τό βρήσ;

Και τηγάνησε και μοιδεύει την πολυθρόνα μου. Κάθησα μέ τη σειδά μου σ' αυτή τη, όπως και για νά τήν ικανοποίησα, δρχίσα νά κεφυλίζω έναν έντι τό βιβλία, γιατί νά λένε τήν ικανοποίηση της.

Καθώς ήμουν έτσι υκυμένος, ένοιωσα έξαφαν δυά χέρια νά ταλάνωνταν στά μπραστά κι' ένα μαργούλο μου.

—Α! Βέθαισα, σε μιά γωνιά τής καρδιάς μου, τό περίμενα αύτό τό χάδι, γιατί έγκαταλείφθηκαν σ' αυτό άμεσως... Ναι, έμεινα μάλιστας άκινητος από τή γλύκα του, όπως και χτές. Τά βλέφαρά μου χαμηλώσαν μόνα τους, χωρίς νά σκεπάζουν έντελος τά ματιά κι' έτσι έθλεπα πλάι μου τό γοητευτικό προφίλ τής Μαρίας-Τερέζας.

Τό μαγούλο τής ήταν δροσερό και ζημιά της φλογίστηκε...

Ολόγυρα μου κυμάτιζε στή σέρρας. Και μού φαινόταν ότι άναπνέαμε μέ τά ίδια χειλι.

Πίσσο βάσθηξε αυτό τό χάδι, δέν ξέρα.

Θυμάμαι δηλαδή τής ήταν δροσερό και ζημιά της θέλησι (Άκολουθει)

